

Epistola 1 Ioan: Capitolul 5

Dragostea (1Ioan 4.7-5.12)

Dragostea divină este dovedită prin ascultarea noastră

Versetele 1-3

Acest lucru duce în mod natural la următoarea dovadă a lui Ioan: testul prin ascultare. El spune:

1 Ioan 5.1-3: Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El. Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui. Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.

Dacă un om este cu adevărat născut din Dumnezeu, el va crede în Hristos și Îl va iubi pe Dumnezeu; el își va dovedi autenticitatea prin faptul că îi iubește pe toți cei care sunt născuți din Dumnezeu - adică pe frații și surorile sale în credință. Observă: Ioan nu spune că un om devine născut din Dumnezeu dacă el crede că Isus este Hristosul. Aceasta ar însemna „a pune carul înaintea boilor”. Aceasta ar însemna că nașterea din nou este o consecință a acceptării lui Hristos de către o persoană. Adevărul este că un om nu crede în Domnul Isus pentru a se naște din nou, ci crede în El pentru că este născut din nou (Ioan 1.12,13). În ceea ce privește ordinea acestor lucruri, Dumnezeu începe lucrarea în sufletul unui om dându-i viața în mod suveran prin naștere din nou, după care omul primește credința de a crede în Evanghelie și de a fi mântuit (Efeseni 2.8). Fără această lucrare de început a lui Dumnezeu în suflet prin nașterea din nou, nimeni nu ar veni la Hristos pentru a fi mântuit (Ioan 6.44).

Dovedim că Îl iubim pe Dumnezeu și pe copiii Săi prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu (1 Ioan 5.2). Dragostea, care face compromisuri în privința principiilor, nu este dragoste divină. Dragostea dumnezeiască nu va înlocui niciodată ascultarea. Dacă avem cu adevărat dragostea lui Dumnezeu în noi, ne vom supune principiilor Cuvântului Său, chiar dacă aceasta înseamnă să muștrăm pe frații noștri aroganți și pe surorile noastre arogante sau să ne despărțim de ei. Pentru oricine Îl iubește pe Dumnezeu și posedă natura Lui, poruncile Lui „nu-i vor fi grele”, pentru că are o fire nouă care vrea să facă voia lui Dumnezeu. Când voia Sa ne-a fost făcută cunoscută prin poruncile Sale, viața nouă din noi se bucură să o împlinească. Nu este împovărat să facem ceva ce am vrea să facem *cu plăcere*.

Avem deci aici *trei* lucruri care îl caracterizează pe fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu:

- Credința în Hristos (1 Ioan 5.1a).
- Dragostea pentru Dumnezeu (1 Ioan 5.1b)
- Dragostea pentru cei născuți din Dumnezeu (1 Ioan 5.2).

Dragostea divină este dovedită prin învingerea lumii

Versetele 4,5

Ioan continuă să vorbească despre un ultim lucru care dovedește că dragostea lui Dumnezeu locuiește într-o persoană și că aceasta este un adevărat copil al lui Dumnezeu - atunci când se bucură de ea în suflet, ea îl eliberează pe credincios de lume și de atracțiile ei. Ioan a spus:

1 Ioan 5.4,5: ... pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Cuvântul „pentru că” leagă aceste două versete de pasajul anterior despre dragostea lui Dumnezeu.

Învățăm din acest pasaj că „biruința” asupra lumii și a puterii ei de a ne împiedica să facem voia lui Dumnezeu este obținută prin două lucruri:

1. *În primul rând*, ceea ce face Dumnezeu: El ne dă viață divină prin nașterea din nou. Această viață nouă are capacitatea de a savura lucrurile divine, care sunt infinit mai bune decât cele ale lumii.
2. *În al doilea rând*, ce trebuie să facem noi: Și anume, trebuie să ne fixăm ochii credinței noastre asupra lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, centrul lumii. Acest lucru arată că învingerea lumii nu este numai lucrarea lui Dumnezeu, ci că și noi avem un rol responsabil în ea. Noi trebuie să avem părtășie cu El în această victorie.

De aici se vede că doar posesia vieții divine nu este suficientă pentru a elibera o persoană de lume; această viață are nevoie de un subiect – „Isus, Fiul lui Dumnezeu”. Când credința credinciosului este îndreptată spre scena de sus, pe care Domnul a numit-o „veacul acela [sau: lumea aceea] și învierea” (Luca 20.35), lumea de acum își pierde atractivitatea. Având în fața noastră un țel mai luminos, farmecele acestei lumi sărace își pierd atracția pentru noi, deoarece am gustat ceva incomparabil mai bun:

Tu, slavă a pământului,
în zadar încerci a mă ispiti;
voi fi binecuvântat odată,
bucuros de tine mă voi lipsi!
Acolo unde Isus construiește corturi,
Acolo, acolo este bine să fi;
Cât mă voi bucura atunci,
Când ochii mei Îl vor privi!¹

¹ Din cântarea „O, Jesus, Freund der Seelen” [O, Isus, Prieten al sufletelor] de Samuel Christian Gottfried Küster (1762-1838).

„Credința” despre care vorbește Ioan aici, în versetul 4, nu este credința în a fi salvat de pedeapsa pentru păcatele noastre, ci credința în trăirea vieții creștine (2 Corinteni 5.7; Galateni 2.20), al cărei țel este Hristos în glorie (Filipeni 3.14). De aici învățăm, de asemenea, că biruința asupra lumii nu se obține prin retragerea din societate, adică prin retragerea într-o mănăstire. Izolarea nu este o soluție. Ea nu se câștigă nici prin impunerea de către noi înșine a unor rânduieli legaliste și a unor reguli de conduită, care sunt doar ajutoare exterioare. Așa cum arată Ioan aici, ceea ce contează este ca inima să fie legată cu Hristos și cu dragostea lui Dumnezeu. Atunci când credința este activă în viața noastră și ne bucurăm de lucrurile cerești prin părtășia cu Persoanele divine, influența lumii își pierde puterea asupra noastră și câștigăm biruința asupra ei prin întoarcerea de la ea.

Calea lui Dumnezeu de biruință a asupra lumii este arătată în viața lui Moise: „Prin credință a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel care este nevăzut” (Evrei 11.27). Credința lui a ținut cu tărie pe Cel Nevăzut și L-a considerat „o bogăție mai mare decât comorile Egiptului”; și astfel a fost determinat să părăsească Egiptul (un simbol al lumii). Deoarece avea în fața sa ceva mai mare decât tot ceea ce faraon avea de oferit, decizia de a abandona Egiptul și de a se despărți de el a fost ușoară.

Acest principiu divin poate fi folosit pentru a testa mărturisirea unei persoane. Dacă dragostea divină, pe care o savurează sufletul, îl eliberează pe credincios de lume, atunci va fi adevărat și contrariul. Dacă cineva mărturisește că este un copil al lui Dumnezeu, dar urmărește în mod obișnuit lucruri lumești și trăiește după principii lumești, aceasta este un indiciu puternic că s-ar putea să nu fie autentic, ci doar o mărturisire de formă.

Un rezumat a ceea ce produce dragostea lui Dumnezeu

- Ea ne aduce viața veșnică (1 Ioan 4.9).
- Ea produce ispășirea pentru păcatele noastre (1 Ioan 4.10).
- Ea se reproduce în omologul său pentru a-L descoperi pe Dumnezeu și a mărturisi despre harul Său (1 Ioan 4.11-16).
- Ea ne dă curaj și încredere în fața judecății, alungând frica din inimile noastre (1 Ioan 4.17,18).
- Ea se bucură în a-i iubi pe frați (1 Ioan 4.19-21).
- Ea se bucură de ascultare (1 Ioan 5.1-3).
- Ea biruiește lumea (1 Ioan 5.4,5).

Epilog (1 Ioan 5.6-21)

Confirmarea lucrării lui Dumnezeu în credincioși, în urma căreia aceștia știu că au viața veșnică.

Credincioșii din vremea lui Ioan erau bombardati de învățători anticreștini, care căutau să le zdruncine încrederea - încrederea lor în adevărul pe care îl primiseră de la apostoli și încrederea în relația pe care o aveau cu Tatăl și cu Fiul prin viața veșnică. De aceea, Ioan consideră potrivit

să încheie epistola cu o serie de mărturii și dovezi, care confirmă autenticitatea acestor lucruri în care fuseseră introduși.

J.N. Darby afirmă:

Deoarece el a văzut că existau înșelători, care căutau să-i abată de la calea cea dreaptă, ca și cum le lipsea ceva mai important, și care pretindeau că posedă o lumină mai înaltă, el le-a descris caracteristicile vieții, cu scopul de a-i face siguri, dezvăluindu-le în fața ochilor lor excelența acestei vieți, precum și poziția în care se bucurau de ea. În același timp, ei trebuiau să înțeleagă că Dumnezeu le dăduse această viață și nu trebuiau în niciun caz să se clatine în mintea lor.²

În partea principală a epistolei, Ioan a dat o serie de dovezi și contradovezi, pentru a-i ajuta pe credincioși să îi recunoască pe cei care sunt autentici și pe cei care nu sunt. Înainte de a încheia epistola, el își ia acum timp pentru a le oferi o serie de mărturii care confirmă autenticitatea lucrării lui Dumnezeu în sufletele lor, dându-le astfel siguranța că posedă viața veșnică.

Mărturia triplă a apei, a sângelui și a Duhului.

Versetele 6-8

Ioan începe aceste versete arătând tripla mărturie a lucrării lui Dumnezeu în sufletul fiecărui creștin credincios. El afirmă:

1 Ioan 5.6-8: El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus Hristos; nu în apă numai, ci în apă și sânge. Și Duhul este Cel care mărturisește, pentru că Duhul este adevărul. Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele; și cei trei sunt una.

[...] Venirea prin „apă” și „sânge” înseamnă că Domnul Isus a venit pentru a efectua curățirea morală și juridică a oamenilor - pentru care apa și sângele sunt simboluri. Aceste două lucruri au curs din coasta lui Hristos mort și arătau că curățirea omului putea fi asigurată numai prin ceea ce El a realizat în moartea Sa. Relatarea istorică din Ioan 19.34 menționează mai întâi sângele, pentru că ea privește lucrurile din perspectiva a ceea ce era necesar pentru a șterge păcatul înaintea lui Dumnezeu. Numai sângele (și ceea ce înseamnă el) poate face acest lucru. El trebuie să fie în mod necesar primul, pentru că fără sânge apa nu putea fi aplicată.

În acest pasaj, Ioan menționează mai întâi apa, pentru că vorbește despre ordinea în care ajungem la binecuvântarea acestor lucruri. În lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii, curățirea prin apă este pe primul loc. Aceasta se face prin nașterea din nou, în care omul este spălat de starea sa murdară și este făcut „cu totul curat” (Ioan 3.5; 13.10; 15.3; 1 Corinteni 6.11). Curățirea prin sânge este ceva mai mult: ea are loc atunci când o persoană născută din Dumnezeu se bazează în credință pe lucrarea terminată a lui Hristos pe cruce. Credinciosul este spălat prin acesta în

² J.N. Darby, *Betrachtung über den ersten Johannesbrief (Synopsis)*, Comentariu la 1 Ioan 5. Sursa: www.bibelkommentare.de.

mod judiciar de păcatele sale (1 Ioan 1.7; Apocalipsa 1.5) și conștiința sa este curățată de vină (Evrei 9.14). „Duhul”, care „este adevărul”, mărturisește aceste lucruri în credincios, prin aceea că locuiește în el, și astfel el este „pecetluit” pentru ziua răscumpărării finale, când va veni Domnul (Efeseni 1.13; 4.30; 2 Corinteni 1.21,22). Așadar, apa *are de a face cu curățirea*, iar sângele cu *ispășirea*. Consacrarea preoților în Vechiul Testament exemplifică această succesiune: mai întâi erau scăldați în „apă” (Exodul 29.4), apoi erau stropiți cu „sânge” (Exodul 29.20) și, în final, erau unși cu „untdelemn” - un simbol al Duhului Sfânt (Exodul 29.21).

Ioan repetă apoi aceste trei lucruri în versetul 8, dar ordinea este diferită: Duhul este pus *înaintea* apei și a sângelui. Pentru că, atunci când vine vorba de a cunoaște și de a savura aceste binecuvântări, Duhul lui Dumnezeu (Călăuză și Învățătorul nostru) este cel care ne conduce în bunurile acestor binecuvântări și le face o realitate vie în sufletele noastre (Ioan 16.13). Astfel, când Duhul lui Dumnezeu locuiește în inimile noastre, știm că suntem născuți din Dumnezeu, pentru că avem un interes pentru lucrurile divine, pe care nu l-am avut niciodată în zilele când nu eram neconvertiți. O astfel de capacitate poate rezulta numai dintr-o viață nouă și o natură nouă, care ne este dată prin nașterea din nou. Știm, de asemenea, că Dumnezeu a îndepărtat păcatele noastre. Acest lucru este evidențiat de faptul că - în ceea ce privește problema păcatelor noastre - avem pace în sufletele noastre, lucru care ne îngrijora înainte de a fi mântuiți. În afară de aceste două lucruri, noi trăim acum zilnic în comuniune cu Tatăl și cu Fiul și ne bucurăm de aceste adevăruri minunate. Acest lucru a fost posibil numai prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu care locuiește în noi (Ioan 4.14). Ioan spune: „Cei trei sunt una în mărturia lor”.

Dacă unui copil al lui Dumnezeu, care are aceste trei mărturii, i se spune că ceea ce crede nu este adevărat, el va respinge imediat acest gând. El știe că este născut din nou și că păcatele sale au fost îndepărtate. În afară de aceasta, în relația sa cu Domnul el este cu adevărat fericit și savurează binecuvântările Sale. Aceste lucruri dovedesc că este convertit și nimeni nu-l poate convinge de contrariul.

Mărturia oamenilor și mărturia lui Dumnezeu

Versetele 9-12

Ioan mai adaugă ceva; el spune:

1 Ioan 5.9-12: Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.

Ioan indică alți doi martori: „mărturia oamenilor” și „mărturia lui Dumnezeu”. Mărturia oamenilor este mărturia *obiectivă* care ne-a venit prin Evanghelia despre Isus, Fiul lui Dumnezeu (Luca 24.48; Faptele apostolilor 1.8; 3.15; 5.32; 10.39). Oamenii ne-au vestit vestea cea bună și ne-au spus că, dacă Îl acceptăm pe Hristos ca Mântuitor, vom obține mântuirea

veșnică. După ce am acceptat mărturia lor și am crezut în Hristos, am dovedit că ea este adevărată, pentru că a fost confirmată în sufletele noastre de o mărturie și mai mare: mărturia lui Dumnezeu. Dumnezeu a mărturisit harul Său mântuitor în Fiul Său dându-i credinciosului un sentiment profund și incontestabil în sufletul său că a trecut de la moarte la viață (Ioan 5.24; 1 Ioan 3.14). Aceasta este ce vrea să spună Ioan când afirmă că credinciosul are această mărturie „în sine”. Este o mărturie *subiectivă*, care este confirmată în sufletele noastre prin savurarea vieții veșnice, adică de comuniunea conștientă cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17.3). De aceea, Ioan spune: „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viața eternă și această viață este în Fiul Său”. Viața veșnică în suflet este, așadar, o dovadă practică a mântuirii sufletului nostru.

Încă o dată: dacă credinciosului, care trăiește în comuniune fericită cu Tatăl și cu Fiul, i se spune că ceea ce trăiește nu este real, atacul adversarului este respins imediat. Fiecare credincios care umblă în Duhul în comuniune cu Dumnezeu știe din experiența practică că această afirmație este falsă; el are dovada vie în el însuși.

Dimpotrivă, cel care doar mărturisește că este copil al lui Dumnezeu nu va avea această mărturie în el însuși, pentru că nu a crezut cu adevărat „mărturia” pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său (1 Ioan 5.10). În conformitate cu stilul abstract al lui Ioan, el dă o concluzie simplă: „Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”.

Cele trei adevăruri principale despre viața veșnică.

- Ea este un dar, nu l-am meritat (1 Ioan 5.11a).
- Ea se găsește numai în Fiul (1 Ioan 5.11b).
- Ea este o posesiune actuală a credinciosului (1 Ioan 5.12).

Mărturia epistolei lui Ioan, inspirată divin

Versetul 13

Ioan aduce o altă mărturie pentru realitatea lucrării lui Dumnezeu în sufletele noastre, prin care știm că avem viața veșnică - și anume, ceea ce el a scris sub inspirație divină:

1 Ioan 5.13: V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu.

El spune clar de ce a scris epistola: pentru ca credincioșii să aibă un document scris, inspirat de Dumnezeu, la care să se poată referi și care să le dea certitudinea că au viața veșnică. Aceasta este o mărturie chiar mai mare decât ceea ce Dumnezeu lucrează în mod subiectiv în inimile noastre, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu inspirat divin este mai mare decât sentimentele și experiențele personale, chiar dacă aceste sentimente și experiențe au fost produse de Dumnezeu Însuși.

Cuvântul lui Dumnezeu îi oferă credinciosului o temelie solidă, pe care să se sprijine în credință. În ceea ce Dumnezeu a scris prin Duhul Sfânt în Cuvântul Său se poate avea încredere necondiționată, căci este imposibil ca Dumnezeu să mintă (Tit 1.2; Evrei 6.18). Scriitorul epistolei către Evrei vorbește despre acest lucru în felul următor: „Dar și Duhul Sfânt ne mărturisește ...” (compară cu Evrei 10.15-17). El citează Ieremia 31.33 și 34, pentru a arăta că, atunci când Dumnezeu îi conduce pe oameni în binecuvântare, El le va șterge păcatele și nelegiuirile și nu-Și va mai aminti de ele. Ceea ce Duhul a scris despre păcatele credincioșilor poate fi citit oriunde se găsește o Biblie. Când deschidem Biblia și citim pasajele despre mântuirea și siguranța credinciosului, primim mărturia Duhului despre relația noastră veșnică cu Hristos. Tot ce trebuie să facem, este să credem în această mărturie! Asta va face adevăratul copil al lui Dumnezeu, pentru că el crede nu numai în Dumnezeu, ci și în Cuvântul Său. Acest lucru devine clar în cazul lui Avraam: el „L-a crezut pe Dumnezeu” și acest lucru i-a fost „socotit ca neprihănire” (Romani 4.3). Astfel, în Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu avem cea mai mare dovadă dintre toate, căci El a „înălțat Cuvântul” Său mai presus de tot „Numele” Său (Psalmul 138.2).

În acest loc, Ioan folosește un cuvânt diferit pentru „a ști” decât cel folosit în capitolul 4. El a folosit *ginosko* (1 Ioan 4.2,6-8,13,15; 5.2), care este o cunoaștere obiectivă, derivată din fapte despre cineva sau ceva. Dar acum el se schimbă în *oida* (1 Ioan 5.13,15,18,19,20a). Acest cuvânt (tradus și prin „a ști”) se referă la o cunoaștere interioară, conștientă, despre ceva sau cineva, care se dobândește prin cunoaștere intimă, personală și părtășie. Folosirea cuvântului *oida*, așa cum face Ioan aici, arată că el dorea ca ei să cunoască adevărul acestor lucruri nu numai prin ceea ce scrisese el, ci și prin experiența lor personală cu Domnul.

Atunci când un credincios este întrebat de unde știe că are viață veșnică, el poate arăta spre diferite pasaje din Sfânta Scriptură, care spun în mod explicit că el are viață de la Dumnezeu și mântuire în Hristos (Ioan 3.14-16; 3.6 etc.).

Franchete în rugăciune

Versetele 14 și 15

Ioan oferă o dovadă suplimentară a binecuvântării vieții veșnice. Comuniunea intimă cu Tatăl și cu Fiul prin această viață duce la cunoașterea gândurilor și voinței lui Dumnezeu. De aici rezultă o încredere în Dumnezeu, care se traduce într-o viață de rugăciune îndrăzneată, care obține lucrurile pe care le cere. Astfel, Ioan scrie:

1 Ioan 5.14,15: Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.

Apostolul Pavel ne spune că această îndrăzneală de acces în fața lui Dumnezeu este rezultatul faptului că am primit „duhul de înfiere”. El ne dă libertatea de a striga „Ava, Tată!” (Romani 8.15), ceea ce indică o comuniune intimă și conștientă cu Dumnezeu. El mai spune că, atunci când intrăm în prezența lui Dumnezeu cu o astfel de îndrăzneală sfântă, Duhul lui Dumnezeu

„mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.16). Este o dovadă vie că suntem copiii Lui, pentru că numai cei care sunt copiii Lui se pot apropia de El cu o asemenea libertate și pot primi ceea ce cer.

Ioan nu spune că fiecare cerere de rugăciune, pe care o facem, va fi îndeplinită. Este foarte posibil ca un credincios să ceară ceva care servește doar cărnii sale și, bineînțeles, o astfel de cerere nu va fi împlinită (Iacov 4.3). De aceea, Ioan își nuanțează remarca spunând că cererile noastre de rugăciune trebuie să fie „după voia lui Dumnezeu”. El nu ne dă ceea ce cerem decât atunci când „Tatăl” este „glorificat în Fiul” prin ceea ce ne dă (Ioan 14.13,14). În concordanță cu stilul abstract al lui Ioan de a fi absolut, el nu consideră că un credincios cere altceva decât ceea ce este conform voinței lui Dumnezeu, deoarece el consideră că credinciosul trăiește într-o stare sufletească ideală. De aceea el spune: „Și, dacă știm că ne ascultăm orice cerem, știm [*oida*] că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El”.

Versetele 16 și 17

1 Ioan 5.16,17: Dacă îl vede cineva pe fratele său făptuind un păcat care nu este spre moarte, să ceară, iar El îi va da viață, pentru cei care nu păcătuiesc spre moarte. Este un păcat spre moarte: despre acela nu spun să se roage. Orice nedreptate este păcat; și este un păcat care nu este spre moarte.

În ceea ce privește rugăciunea, Ioan adaugă că trebuie să avem discernământ atunci când mijlocim pentru alții. Circumstanța pe care o are în vedere Ioan este că unul dintre copiii lui Dumnezeu a păcătuit și, prin urmare, Dumnezeu l-a lovit cu boală în căile Sale educaționale. În condiții normale, Ioan spune că ar trebui să ne rugăm pentru restaurarea sa spirituală și pentru vindecarea fizică. Dragostea divină va face asta. Dar dacă este vorba de un eșec care a dezonorat în mod public Numele Domnului, poate fi un păcat pe care Ioan îl numește „păcat spre moarte”. Adică, se poate ca Domnul să ia persoana de pe pământ prin moarte (Ioan 15.2; 1 Corinteni 5.2; 11.30; Iacov 5.20; Eclesiastul 7.17). În astfel de cazuri, ar trebui să avem discernământul de a nu ne ruga pentru vindecarea lui, ci de a-l încredința în mâinile Domnului. Anania și Safira sunt un exemplu de credincioși care au comis un „păcat spre moarte”, doar că în cazul lor nu a existat nicio boală (Faptele apostolilor 5.1-11).

A fi luat de pe pământ în acest fel nu înseamnă că credinciosul și-a pierdut mântuirea, ci mai degrabă că este chemat de la locul său de mărturie de pe pământ la cer. Privilegiul de a-L reprezenta pe Hristos pe pământ îi este luat, pentru că s-a comportat atât de prost în timp ce purta Numele lui Hristos în fața lumii. În calitate de creștini credincioși, suntem aici pe pământ ca „ambasadori pentru Hristos” (2 Corinteni 5.20). Viețile noastre trebuie să-L onoreze în fața lumii, dar dacă ne comportăm într-un mod care compromite grav mărturia Domnului, putem fi chemați la cer prin moarte.

Pentru a exemplifica, să presupunem că copiii unei familii ies să se joace în grădină după cină și că unul dintre ei se ceartă cu ceilalți, după care are loc un mare tumult. Mama îl cheamă pe copilul vinovat la ușă și îl avertizează că va trebui să intre în casă dacă nu se comportă cum trebuie. Copilul acceptă avertismentul și se întoarce să se joace cu ceilalți. La scurt timp după aceea, are loc o altă ceartă, iar mama îl cheamă pe același copil la ușă și îl admonestează din

nou. Când se întoarce la joc, este implicat într-o altă ceartă. Mama îl cheamă din nou la ușă și, de data aceasta, îi spune să intre și să-și îmbrace pijamaua, pentru că s-a terminat cu joaca pentru seara asta.

După ce am vorbit despre căile de guvernare ale lui Dumnezeu în judecata cu copiii Săi (1 Petru 1.16,17), nu trebuie să credem că fiecare boală pe care o suferă copiii lui Dumnezeu este o judecată în căile de guvernare ale lui Dumnezeu din cauza păcatului din viața lor. Lazăr este un exemplu în acest sens; boala lui a fost pentru slava lui Dumnezeu, nu pentru că a trăit în mod neglijent și păcătos (Ioan 11.4). Ioan permite, de asemenea, posibilitatea ca mâna lui Dumnezeu în pedeapsă să nu fie până la moarte, spunând: „Orice nedreptate este păcat; și este un păcat care nu este spre moarte”. Adică, orice nelegiuire este păcat și are consecințele sale în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, dar aceste consecințe nu trebuie să ducă întotdeauna la moarte.

Rezumat al martorilor vieții veșnice

- **Mărturia apei”:**
Efectul de curățare al apei, care rezultă din nașterea din nou, a produs în noi o aptitudine pentru lucruri dumnezeiești, deoarece avem o viață nouă. Interesul sincer pentru lucrurile lui Dumnezeu mărturisește că avem o viață nouă și o natură nouă.
- **Mărturia „sângelui”:**
Efectul curățitor al sângelui (un semn al lucrării încheiate a lui Hristos) este atestat de faptul că avem pace cu Dumnezeu și pace în sufletele noastre în ceea ce privește păcatele noastre - și că, astfel, posedăm viața veșnică.
- **Mărturia „Duhului” care locuiește înăuntru:**
Faptul că trăim în savurarea fericită a binecuvântărilor noastre în Hristos este o dovadă a mărturiei Duhului că avem viață veșnică.
- **Mărturia „oamenilor”:**
Slujitorii lui Dumnezeu, care propovăduiesc Evanghelia, ne-au spus că avem viața veșnică prin credință, iar noi am constatat că mărturia lor este adevărată.
- **Mărturia lui „Dumnezeu”:**
Dumnezeu Însuși confirmă mărturia oamenilor prin faptul că le dă credincioșilor savurarea vieții veșnice, adică părtășia conștientă cu Tatăl și cu Fiul.
- **Mărturia Cuvântului lui Dumnezeu „pentru” noi:**
Sfânta Scriptură mărturisește că credincioșii au viață veșnică.
- **Duhul înfierii:**
El mărturisește „cu” duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Libertatea noastră în prezența Lui și puterea Lui în rugăciune mărturisesc că avem viață veșnică.

Remarci finale (1 Ioan 5.18-21)

Ioan încheie revenind asupra unora dintre marile adevăruri pe care le-a abordat în epistola sa. În rezumatul său, el menționează în mod special *trei* puncte, fiecare dintre ele începând cu cuvintele „știm” (*oida*).

Versetul 18

1 Ioan 5.18: Știm că oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge.

În primul rând: învățăm de aici că, deși mulți învățători anticreștini sunt la lucru, semănând sămânța lor de rău în oameni, ei nu pot zădărnici lucrarea lui Dumnezeu în suflete. Aceia, în care Dumnezeu a lucrat, sunt născuți din Dumnezeu și, prin urmare, au o viață nouă și o natură nouă care nu poate păcătui (1 Ioan 3.9). Trăind în bunătatea acestei vieți, în comuniune cu Tatăl și cu Fiul (esența vieții veșnice, Ioan 17.3), nu este posibil ca cel rău să-l influențeze pe credincios, pentru că viața nouă nu răspunde la provocările lui rele. Oricât de întunecate ar fi aceste ultime zile și oricât de periculoase ar fi vremurile, creștinii credincioși sunt încă capabili să trăiască o viață plăcută lui Dumnezeu pentru gloria lui Dumnezeu. Așadar, nu avem nicio scuză pentru a nu trăi o viață exemplară pentru Domnul.

Versetul 19

În al doilea rând, Ioan spune:

1 Ioan 5.19: Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace în cel rău.

Pe baza dovezilor și contra-dovezilor, pe care Ioan le oferă în epistola sa, putem cunoaște cine este un credincios adevărat și cine nu. Noi știm nu numai „că suntem din Dumnezeu”, ci și cine este din lume și cine se află sub puterea „celui rău”. Acest lucru ne oferă o înțelegere clară a celor cu care ar trebui să ne asociem (2 Timotei 2.22) și a celor pe care ar trebui să-i evităm (2 Timotei 3.1-5).

Versetul 20

În al treilea rând: pentru a nu-i lăsa în neclaritate cu privire la adevărul despre Persoana lui Hristos (care a fost atacat de falșii învățători, 1 Ioan 2.22,23; 4.1-3), Ioan explică:

1 Ioan 5.20: Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaștem pe Cel adevărat; și noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viață eternă.

Cu aceste cuvinte, Ioan se întoarce la punctul de plecare, cu care el a început epistola: întruparea lui Hristos. Odată cu venirea lui Hristos, a avut loc o revelare deplină a Tatălui și a Fiului. Ioan numește acest lucru „pricepere”. Ca urmare, prin credință, putem avea o relație vie cu „Cel adevărat”. Ioan declară apoi accentuat că Fiul lui Dumnezeu, „Isus Hristos”, este „adevăratul Dumnezeu și viața veșnică”. Acest lucru confirmă dumnezeirea Sa și faptul că El este întruchiparea vieții veșnice.

Versetul 21

Ioan încheie epistola într-un mod destul de neobișnuit. El nu dă un salut de încheiere și nici nu menționează că le dorește credincioșilor harul lui Dumnezeu, așa cum fac Pavel și Petru în epistolele lor. În schimb, el dă un îndemn de avertizare:

1 Ioan 5.21: Copii, păziți-vă de idoli.

Ioan nu se referă aici la idoli în adevăratul sens al cuvântului, pe care păgânii îi fac din lemn, piatră etc., ci la principiul idolatriei. Un idol este, în esență, orice lucru care captează afecțiunea inimii noastre și îl înlătură pe Hristos de la locul Său de drept. Poate fi un hobby, o pasiune, un sport, o activitate comercială etc. Oricare ar fi interesul, dacă acesta ne devorează atenția, timpul și energia, este un idol. Un semn caracteristic al idolatriei este faptul că cel care se preocupă cu ea devine orb față de ea (Psalmul 115.4-8). Idolul ne fură inima și noi nu ne dăm seama de asta! Să luăm deci aminte la avertismentul lui Ioan.